

ROPOTARNICA ZA HIŠE

Kjer oblak nebo obriše,
zbirajo se stare hiše
pa drvarnice, terase,
šole, cerkve in tovarne.
Sanjajo minule čase,
ko bile so mlade, varne,
krite s streho lesketavo
in odete v vso opravo,
ki jo arhitekt nariše,
ko ustvarja nove hiše.

»V meni vedno je brnelo,
delo ni obstati smelo,«
se tovarna spomni let,
ko bila je okno v svet.
»V meni je kladivo pelo,
vse po lesu je dehtelo,«
dé drvarnica. »A z mano
so odkrivali neznano,«
šola jim pove otožno.
»Jaz za ljudstvo sem pobožno
mir bila in zatočišče,«
dahne cerkev. »O, igrišče
sem bila, a v siju lune
kraj za ples in za poljube,«
vsa zardela in sanjava
še terasa prikimava.

»Jaz bila sem prostor sreče,«
majhna hiša tiho reče,
»smeh pod stropom je odmeval,
vselej je nekdo prepeval.
In čeprav je tudi jok
kdaj priplaval skozi sobe,
srčnost staršev in otrok
je pregnala vse tegobe.
Več ne vem, ne kdaj ne s kom,
vem pa, da bila sem dom ...«

Kjer oblak nebo obriše,
zbirajo se stare hiše.
Ko sesedajo se vase,
sanjajo minule čase.
Ko od njih le prah ostane,
veter si roké pomane
in razseje ga v daljavo,
v kamnolome, nad puščavo,
čez planine in obale,
da bodo nekoč spet stale.

